Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16. Den 15. Maj 1897. 46de Aargang.

Tale af Ældste Francis M. Lyman,

holdt i Provo den 16. Januar 1897.

(Fortsat fra Side 228.)

Det er nødvendigt, at der skal være Modstand, ligesom der var Modstand i Himlen, da Lucifer opæggede dem, som vare utilfredse, til at stride mod Jesus og Faderen. Det er nødvendigt, at der ligeledes skal være Modstand i denne Verden. De Omstændigheder, der eksistere i denne Verden, ere nødvendige for at prøve os, og for at vi kunne vise vor Handlefrihed. Det er nødvendigt for Kirkens ledende Mænd saa vel som for dens Medlemmer at blive prøvede. Dersom de Unge ere vise, ville de lade sig lede af de Ældre og drage Nytte af deres Erfaring, laane Øre til deres vise Raad og tage til Indtægt, hvad de have gjennemgaaet; vi behøve Alt, hvad vi kunne lære, for at staa trofaste indtil Enden. Dersom vi ere vise, kunne vi undgaa meget, som Andre have gjennemgaaet; men nogle af os ere saa kortsynede, at det er nødvendigt for os at lære ved Erfaring. Vi tage ikke altid Andres Erfaring, Eksempel, Instrukser og Principer til Indtægt, som vi burde. Det er nødvendigt for os at høste nogen Erfaring; det er af Vigtighed for os at blive prøvede; men Fordelen og Nytten af de Ældres Erfaring burde være tilstrækkelig til at bevare de Unge og Uerfarne i Kirken og berede dem til at gjennemgaa de Prøver, som de eventuelt maatte møde. — Men jeg var ved at læse fra Alma; han siger:

„Thi, jeg gik omkring med Mosiah Sønner, søgende at ødelægge Guds Kirke, men se, Gud sendte os sin hellige Engel for at standse os paa Vejen.

Og se, han talede til os som med en Tordenrøst, og den hele Jord skjælvede under hans Fødder, og vi faldt Alle til Jorden, thi Herrens Frygt kom over os.

Men se, Røsten sagde til mig: Staa op! og jeg rejste mig op, og stod og saa Engelen.

Og han sagde til mig: Hvis Du ikke selv vil ødelægges, da søg ikke mere at ødelægge Guds Kirke.

Og det skete, at jeg faldt til Jorden; og i en Tid af tre Dage og tre Nætter kunde jeg ikke aabne min Mund, ej heller kunde jeg gjøre Brug af mine Lemmer.

Og Engelen sagde flere Ting til mig, hvilke bleve hørte af mine Brødre, men jeg hørte dem ikke; thi da jeg hørte de Ord: Hvis Du ikke selv vil ødelægges, saa søg ikke mere at ødelægge Guds Kirke, blev jeg slagen af en saa stor Skræk og Frygt for, at jeg maaske kunde blive ødelagt, at jeg faldt til Jorden og hørte Intet mere.

Men jeg blev plaget af evig Kval, thi min Sjæl var i Oprør i højeste Grad og plaget af alle mine Synder.

Ja, jeg erindrede alle mine Synder og Overtrædelser, for hvis Skyld jeg blev plaget af Helvedes Kval; ja, jeg saa, at jeg havde gjort Oprør mod min Gud, og at jeg ikke havde holdt hans hellige Bud;

Og jeg havde dræbt mange af hans Børn, eller rettere, jeg havde forledt dem til Fordærvelse; ja, saa stor havde min Ugudelighed været, at selve Tanken om at komme i min Guds Nærværelse plagede min Sjæl med uudsigelig Angst.

O, tænkte jeg, gid jeg kunde blive forvist og tilintetgjort, baade paa Sjæl og Legeme, saa at jeg ikke skulde komme til at staa for min Guds Aasyn og blive dømt efter mine Gjerninger.

Og i tre Dage og tre Nætter blev jeg plaget af en fordømt Sjæls Kval.

Og det skete, at medens jeg saaledes blev pint og plaget og oprørt ved Erindringen om mine mange Synder, se, da erindrede jeg ogsaa at have hørt min Fader profetere for Folket angaaende Jesus Kristus, en Guds Søn, der skulde komme for at gjøre Forsoning for Verdens Synder.

Og da min Sjæl fik fat paa denne Tanke, raabte jeg i mit Hjerte: O Jesus, Du Guds Søn, forbarm Dig over mig, som er i Bitterheds Galde og omgiven af Dødens evige Lænker.

Og se, da jeg tænkte dette, kunde jeg ikke mere erindre min Kval, og jeg blev ikke mere oprørt ved Erindringen om mine Synder.

Og o, hvilken Glæde og hvilket forunderligt Lys saa jeg ikke; ja, min Sjæl blev fuld af Glæde, lige saa stor som min Kval havde været".

Jeg ønsker at henlede Eders Opmærksomhed paa, hvor hurtigt Lys kommer til Sjælen, naar den bliver befriet for sine Synder, hvilken Forandring fra Sorgens og Fordømmelsens Afgrund til Fred, Glæde og Lyksalighed der da finder Sted; den umiddelbare Omskiftelse for den angergivne Sjæl, naar den bliver gjennemtrængt af Guds Kraft og føler Virkningen af hans Søns Forsoning — hvor hurtigt kommer ikke Forandringen? Hvem kan ikke stole paa Herren, naar vi have saadanne Beviser paa hans Naade og Velsignelse for vore Øjne?

„Ja, jeg siger Dig, min Søn, at Intet kunde være saa smerteligt og saa bittert, som min Kval var. Og atter siger jeg Dig, min Søn, at paa den anden Side kan Intet være saa lifligt og sødt som min Glæde;

Ja, mig syntes, at jeg, lige som vor Fader Lehi, saa Gud sidde paa sin Trone, omgiven af talløse Engleskarer, som sang og prisede deres Gud; ja, og min Sjæl længtes efter at være der.

Men se, mine Lemmer fik deres Styrke igjen, og jeg stod paa mine Fødder og tilkjendegav for Folket, at jeg var bleven født af Gud".

Denne Forandring bestaar i at blive født af Gud, og dertil fordres just saadan Sindsstemning, Ydmyghed og Omvendelse, som Alma besad i de vigtige Dage; dette bevirkede hans ny

Fødsel, hvorved han blev bragt fra sin for Gud fremmede Tilstand til Samfund med ham og blev delagtiggjort i hans Velsignelser.

„Og fra den Tid til nu har jeg arbejdet uden Ophør for at bringe Sjæle til Omvendelse, for at bringe dem til at smage den store Glæde, som jeg smagte, saa at de ogsaa kunde blive fødte af Gud og blive fulde af den Helligaand".

Jeg betragter det af stor Vigtighed for os som Medlemmer af Kirken at være overbeviste om, at vi ere fødte af Gud, at vi ere forløste, at Jesus har mæglet for os og tilvejebragt Lindring for vor Sjæl, at vore Synder ere udslettede, og at vi arbejde uophørligt for at frelse Menneskenes Sjæle. Jeg tror, at vor Lykkes Hemmelighed bestaar i uafbrudt Virksomhed og i vor Hengivenhed for Herren. De, som ere saaledes beskjæftigede og trofaste i deres Gjerning, ville ikke blive ledte paa Afveje, ville ikke blive overvundne af Satans Magt eller fangede i de Snarer, som han lægger for deres Fødder. Paa anden Maade er der ingen Sikkerhed for, at vi kunne bestaa; thi Kirken gjennemgaar en Erfaring, der til Tider prøver den menneskelige Sjæl. Kirken vil ikke blive i Fare, og den har heller ikke været i Fare. Den var ikke i Fare i Profeten Josephs Dage — den var maaske i Fare, men der var ikke og vil heller ikke blive nogen Tvivl om dens Bestaaen lige fra den Tid, da Faderen og Sønnen aabenbarede sig for ham, og Sønnen forkyndte Rigets Oprettelse paa Jorden. Fra den Tid til nu har der ingen Fare været for Kristi Kirke, og de, som have frygtet for dens Skjæbne, hvis Knæ have skjælvet, have gjort det uden Grund; thi der har ikke været nogen Grund dertil. Dette er Faderens Gjerning, det er Sønnens Gjerning, det er den Helligaands Gjerning; de have oprettet dette Værk for aldrig mere at lade det omstyrte. Intet er saa sikkert paa at vedvare, paa at bestaa evindelig som det Værk, hvormed vi ere beskjæftigede. Det er Faderens Værk. Apostle, Profeter og Mænd kunne falde fra denne Kirke, men Værket vil bestaa og vil tiltage i Magt og Styrke fra Dag til Dag; det vil aldrig aftage. Er der da nogen Fare forbunden med denne Kirke? Ja, der er Fare, for saa vidt som dens Tilværelse afgjør vor individuelle Skjæbne. Der er Fare for Individet, men ikke for Kirken. Jeg ønsker at fremhæve det som et Kjendetegn for Eder, at naar som helst I føle Ængstelse eller Bekymring i Eders Sjæl for, at Kirken skal tage Skade, vid da, at I ere selv i Fare. Jeg gjentager, at naar som helst I frygte for Kirkens Skjæbne, er der alvorlig Grund til at frygte for Eders egen Skjæbne. I kunne ikke gjøre Kirken Skade; Ingen kan gjøre dette; det er forgjæves forsøgt fra Begyndelsen. Har ikke Satan stridt imod denne Kirke med al den Magt, han kunde opdrive? Visseligen har han. Er den nogensinde rystet i sin Grundvold? Nej, aldrig; der har ikke været saa meget som en Bævelse. Guds Profet frygtede aldrig for Kirkens Skjæbne; han havde ingen Frygt i sit Hjerte i den Henseende. Han græd over sine Brødre; han følte Sorg og Smerte over deres Daarligheder. Nogle kunne lide Døden for Vidnesbyrdets Skyld, Andre dø formedelst Uheld eller paa anden Maade; men Herren har begyndt dette Værk i rette Tid og ved de rette Mænd; der er altid og vil altid være nok til at udføre hans Hensigter. Naar Herren beslutter at udføre et Værk, beregner han Midlerne; han ved nøjagtigt, naar, hvor og hvor-

ledes han skal udføre sine Hensigter; han tager ikke fejl. Vi tage fejl, vore Brødre tage fejl, og Nogle fare vild og fortabes; men Kirken farer ikke vild, Herren heller ikke. Naar Fejltagelser begaas, er det os, der fejle, og vi maa bøde derfor; men Kirken vil bestaa og gaa fremad, og ingen jordisk Magt kan forhindre det. Vi have derfor en sikker Grundvold at bygge paa, og vi besidde Kraft i os selv til at gjøre det Gode. Enhver, der virker utrættelig, trofast og hengiven, som Alma siger, at han gjorde, og som Guds Søn virkede, hvilket saa smukt er udtrykt i hans Ord: „Fader! Din Vilje ske, og ikke min", kan ikke falde; men den, som ikke har det Ønske i sit Hjerte, er ikke paa aldeles sikker Grund. Herren understøtter dette Værk, og han understøtter enhver Mand, der gjør hans Vilje. Gud velsigne Eder. Amen. — (Mill. Star.)

Kunsten at prædike.

Følgende Anekdote, der er fortalt af Pastor T. De Witt Talmage, Brooklyn, fortjener Overvejelse, hvad enten den er sand eller ikke. Hovedindholdet, som er taget fra et af de offentlige Blade, er som følger:

Da han begyndte som Præst, passede han ikke til Prædikestolen; han bemærkede da til en af sine Kollegaer, at han ventede at falde igjennem, og han trak sig derfor tilbage for en Tid. Han lagde imidlertid Mærke til, at Teatrene altid vare fulde, medens hans Kirke stod tom. Han forskaffede sig en Sceneinstruktørs Adresse, og da Tiden kom, at han skulde have Sommerferie, søgte han personlig om Undervisning. Trænøren anede, hvad Talmages Fag var, rystede paa Hovedet og sagde:

„Jeg har aldrig træneret Prædikanter og kan ikke antage Dem som Elev".

Paa indtrængende Anmodning om at angive Grunden svarede han: „De vil ikke gjøre, som jeg siger, og dersom De gjorde det, blev De afskediget fra Kirken". Den alvorlige Mand erklærede, at han vilde følge Undervisningen og tage Følgerne. Anekdoten lyder med Pastorens egne Ord saaledes:

„De blev som Præst undervist aldeles forkert efter vor Metode — det blive alle Præster".

„Det tror jeg godt", svarede jeg.

„De taler fra en lukket, ophøjet Prædikestol?" vedblev han.

„Ja, det gjør jeg".

„Vil De love mig at opgive den og anlægge ophøjet Gulv lig en Scene, hvorpaa De kan gaa frem og tilbage og tale til Folket?"

Efter nogen Betænkning — med Aanden af den gejstlige Anstand fra svundne Tider stirrende mig i Ansigtet — svarede jeg: „Ja".

„Nu vel, Hr. Talmage, den største Vanskelighed, der maa overvindes, vedrører Dem selv mere end Bygningen. Enhver Ting, De har forsøgt, er forkert". Hans Bemærkninger bleve stadig mere interessante.

„Hr. Talmage! De tror paa denne Bog (Bibelen), og at Menneskene maa kjende dens Sandhed".

„Ja, det gjør jeg".

„At dersom de skulle opnaa Salighed, maa de annamme disse Sandheder, at derved vælges Liv eller Død?"

„Ja, det gjør jeg".

„Og paa denne Maade fremsætter De det". Hermed forandrede han sin

lette, nervøse, alvorlige Stemning til den dybeste Betænksomhed, rettede sig i Vejret, knappede sin Frakke, pudsede Haaret, tog et Par Briller forsigtigt paa, sænkede Armene og begyndte derpaa en Dødsmarsch med højtidelige Trin til en fingeret Prædikestol. En Gibsfigur vilde have gjort lige saa meget Indtryk som han, da han roligt aabnede Biblen og paa en koldsindig Maade læste nogle Skriftsteder. Pludselig aflagde han sin gejstlige Tone, vendte sig mod mig og sagde: „Gjorde jeg det godt?"

„Ja, det er kun for godt eftergjort".

Derpaa traadte han hen til mig, knappede sin Frakke op, paatog sig en livlig Mine, gik hen til den fingerede Prædikestol, aabnede Bibelen med Alvor, og med fyrige Øjne og ivrig Stemme læste han Skriftsprog, der bragte Blodet til at sitre i mine Aarer. Selv hans Haar syntes at tro og tale, og hans Legeme syntes at være gjennemtrængt af et vigtigt Budskab. Han talte, som om han stod mellem de Levende og de Døde, som om det var for sidste Gang, som om Jorden lig et Sandskorn blev fortabt paa Forglemmelsens Kyst, som om alle menneskelige Bedrifter bleve lamme og frostbundne. Dersom han syntes livløs ved sin tidligere paatagne Højtidelighed, syntes han nu helt at være Liv og Veltalenhed. Saa standsede han og sagde: „Hr. Talmage! Vil De gjøre ligeledes?"

„Jeg vil forsøge".

„Mærk dette", tilføjede han, „I Præster fremsætte, hvad I tro, paa en saadan Maade, at Folket faar det Indtryk, at I i Virkeligheden ikke selv tro det, medens Skuespilleren fremsætter, hvad han ikke selv tror, paa en saadan Maade, at Folket faar det Indtryk, at han virkelig tror det; det er Forskjellen".

Til den sidste Bemærkning kan der føjes, at altfor mange Religionslærere ikke tro, hvad de selv med Læberne forkynde paa Prædikestolen.

Anekdoten oplyser, hvor ufornuftigt det er for Prædikanter at paatage sig unaturlige Manerer, naar de tale til en Forsamling. En Skuespillers Held bestaar i hans Evne til at efterabe det naturlige; for at gjøre dette saa slaaende som muligt forestiller han sig at være den Person, hvis Rolle han spiller.

Dersom en Person virkelig tror paa, hvad han forkynder, kan han uden Forberedelse gjøre Indtryk paa Tilhørerne ved sit Hjertes Oprigtighed, og hvad han dernæst behøver er Praksis i at fremsætte sine Ideer paa en klar og for Folket letfattelig Maade.

De Sidste-Dages Helliges Ældster ikke alene tro, men ere visse paa Sandheden af de Lærdomme, som de forkynde, og af denne Grund burde de være de mest oprigtige og indflydelsesrige Talere. De skulle ikke være for meget formelle eller paatage sig affekterede Manerer, naar de tale. Dersom de gjøre sig tilfulde bekjendte med de Lærdomme, som de ønske at fremsætte, ere naturlige i deres Optræden, fremstille sig i Ydmyghed for Folket og søge Herrens Aand til at vejlede deres Bemærkninger, ville de gjøre et godt Indtryk, og deres Ord ville være overbevisende for de Oprigtige.

(Mill. Star.)

Tankesprog. Sjældent skriver jeg, hvad jeg selv vil, og aldrig, hvad Andre vil.

— Gamle Fordomme ere mindre skadelige end nye, thi i Tidens Løb ere de første blevne afslebne og næsten uskadelige.

Ligesom i Noahs Dage.

Da Jesus talte til sine Disciple om sin Tilkommelse, sagde han: „Men ligesom Noahs Dage vare, saa skal og Menneskens Søns Tilkommelse være“.

Ugudelighed har eksisteret paa Jorden i alle Verdens Tidsaldre; men de, som have syndet i Uvidenhed, ere ikke under den Fordømmelse som de, der have syndet mod Lys og Kundskab; thi hvor der ingen Lov er, der er ingen Overtrædelse. Andre have syndet paa Grund af Kjødets Skrøbelighed; det har maaske været deres Hensigt at gjøre det Gode, men de have ikke altid været i Stand til at modstaa det Onde.

Det er klart, at Folkets Ugudelighed i Noahs Dage var mere fordømmelsesværdig af samme Grund som Folkets i Jesu Dage, nemlig fordi „Lyset var kommet til Verden, men Menneskene elskede Mørket mere end Lyset; thi deres Gjerninger vare onde“.

Det synes, at Herren betragtede det som en Velgjerning mod Folket at udrydde dem i Noahs Dage. Det var bedre for dem at omkomme end at fortsætte deres Vandring paa Syndens Veje; thi den Kurs, de tog, vilde kun bringe dem mere Elendighed, dersom den blev fortsat, og samtidig vilde den, dersom den ikke blev hindret, bringe ufortjente Lidelser over de efterfølgende Slægter; thi Fædrenes Synd bliver hjemsøgt paa Børnene indtil tredie og fjerde Led; saaledes erklærede Herren for Moses.

Bibelen siger, at i Noahs Dage havde alt Kjød fordærvet sin Vej paa Jorden, og Herren sagde til Noah: „Alt Kjøds Ende er kommen for mit Ansigt; thi Jorden er fuld af Vold af dem, og se, jeg vil fordærve dem med Jorden“.

Det syntes ogsaa, at Noahs Dage og Dagene før Menneskens Søns Tilkommelse skulde i visse Henseender være ensartede. Før Herren ødelagde Jordens Indbyggere ved Floden, sendte han en Profet for at advare dem mod de forestaaende Ulykker og for at befale dem at omvende sig fra deres Synder. Paa Grund af den store Ugudelighed, der herskede, forkastede Folket Profetens Budskab, og kun Faa bleve frelste. Før Menneskens Søns Tilkommelse vil Folket ligeledes blive anmodet om at omvende sig, og de ville blive advarede mod Jordens Ødelæggelse ved Ild, som er omtalt af Profeten Malachias: „Se, Dagen kommer, der brænder som Ovnen, og alle Hovmodige og hver, som øver Ugudelighed, skal vorde Halm, og Dagen, der kommer, skal fortære dem, siger den Herre Zebaoth, saa at den ikke levner dem Rod eller Gren“. For at Dagene før Kristi Tilkommelse kunne blive lig Noahs Dage, maa Folket formedelst deres Ugudelighed forkaste en Profets Budskab og omkomme i deres Synder.

Begivenhederne tyde paa, at Jesu Forudsigelser blive opfyldte i vore Dage, Omstændighederne svare dertil. Herren har oprejst en Profet for at advare Folket mod de Straffedomme, der vente de Ugudelige, dersom de ikke omvende sig fra deres Synder. Herrens Ord til Profeten Malachias: „Se, jeg sender min Engel, at han skal berede Vejen for mit Ansigt, og i et Nu kommer til sit Tempel, den Herre, som I søge“, ere tildels opfyldte, og den uopfyldte Del vil visseligen blive opfyldt. Jesu Profeti: „Og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk,

og da skal Enden komme", bliver ligeledes opfyldt i vore Dage. De, som annamme Budskabet, ere forholdsvis Faa lige som i Noahs Dage; men lige som i hans Dage er Synd og Vold udbredt paa Jorden.

De Synder, som blive begaaede, ere ikke formedelst Uvidenhed, heller ikke uforsætlige paa Grund af Svagheder. Samfundets Styrelse er bleven fordærvet ved at hige efter Magt, og Menneskene ere ved upassende Love lokkede til at synde, Skribenter og Forfattere bruge Pressens mægtige Indflydelse til at opmuntre Laster, og mange af Menneskene anerkjendte Lærere i alle Livets Fag se ikke alene igjennem Fingre med, men billige ogsaa al Slags Fordærvelse. — (Mill. Star.)

Den sande Religions Fordele.

Der siges med Rette, at Menneskene besidde en naturlig Tilbøjelighed til at tilbede et eller andet Væsen, en eller anden Magt; de føle instinktmæssigt, at der eksisterer et Væsen, som er dem langt overlegen i Kundskab og Magt. Dette Begreb stadfæstes af Fornuften og bestyrkes af Traditionen. Uanset hvilke Begreber Menneskene have om det højere Væsens Egenskaber, stemme de alle overens i, at det besidder Magt til at belønne det Gode og straffe det Onde, og alle Tilbedere søge derfor at behage, at vinde Gunst hos det Væsen, de tilbede. Deres Religion er som Følge deraf en Trøst og Vederkvægelse for dem, lige meget hvilke Egenskaber de tillægge det højere Væsen, som de skjænke guddommelig Ærefrygt. Men en falsk Religion kan, skjønt den kan indbefatte meget, som er godt, ikke paa nogen Maade give den Tilfredshed, som følger af at tjene den sande Gud paa den retmæssige Maade. En falsk Religion kan ikke give den fulde Tilfredsstillelse, hvor megen Trøst Folket end synes at hente derved; Besidderen kan kun haabe, at hans Tilbedelse maa være antagelig og bringe de forønskede Resultater; han har ingen Overbevisning derom, og hans Haab er altid blandet med Tvivl og Uvished.

Den rette Tilbeder, som tilbeder Gud paa den rette Maade, er ikke overladt til Tvivl. Han erholder en Forvisning om, at hans Tilbedelse er antagelig for Herren, og naar han efterkommer en eller anden af Evangeliets Fordringer, bliver han bestyrket i sin Tro, og hans Kundskab forøges. Dette er efter Jesu Forjættelse, thi den, som vil gjøre hans (Faderens) Vilje, skal kjende, om Lærdommen er af Gud; saaledes burde det være efter Fornuften. Ingen vilde tilbringe sin Tid med at studere Videnskab eller Kunst, dersom man ikke, efterhaanden som man gjorde Fremgang, var sikker paa, at man fulgte den rette Kurs, og at Principerne vare rigtige. Der er ingen Nødvendighed for, at Nogen skal være i Tvivl; thi naar man lærer en hvilken som helst Videnskabsgren eller Kunst, kan man tilfulde blive overbevist om Rigtigheden af ethvert Princip ved at anvende det. Det Samme er Tilfældet med dem, som lære og anvende Evangeliets Principer; de blive overbeviste om, at disse ere rigtige, og de tilbede Herren paa en intelligent Maade.

Sund Fornuft fordrer, at Evangeliet ikke er eller burde være et Sæt meningsløse og hensynsløse Regler, men at det maa være et fuldkomment

og fuldstændigt System, som i sin Beskaffenhed kan oplyse og forædle dem, der følge dets Forskrifter. Sand Religion er derfor uvurderlig for Mennesket. Det gavner dem her i Livet ved at gjøre dem i Stand til bedre at nyde og paaskjønne deres Tilværelse og paa samme Tid berede dem for de herlige Velsignelser, der vente dem i det tilkommende Liv.

Sand Religion gjør dem, der besidde den, i Stand til at være glade, frydefulde og haabefulde under alle Omstændigheder. Naar Prøver og Modgang ramme dem, udholde de det med Tilfredshed; thi de vide, at Herren ikke tillader Noget at møde dem, som ikke tidligere eller senere tjener til deres Gavn og Lyksalighed. Alle Livets Prøver og Gjenvordigheder bæres med Taalmodighed af dem, som have annammet det sande Evangelium, og som oprigtigt stræbe at efterleve dets Forskrifter. De, som gjøre dette, stole altid paa Herren og skjænke ham deres fulde Fortrøstning, og Intet kan forstyrre deres frydefulde Stemning. Naar de blive forhaanede og foragtede af Verden eller forsagede af Venner, trøste de sig ved, at der er En, som ikke forsager dem, som er tilfreds med deres Vandel, og som vil belønne dem for deres gode Gjerninger. Denne Kundskab er en Trøst i Medgang saa vel som i Modgang. — (Mill. Star.)

Den 15. Maj 1897.

Et Ord til de Hellige.

Paa vor sidste Rejse gjennem Missionen erfarede vi, at der paa forskjellige Steder findes mere eller mindre Ligegyldighed med Hensyn til et Princip, som vi anse af stor Vigtighed og derfor herved tillade os at henlede de Helliges Opmærksomhed paa.

I en Aabenbaring, given til Kirken i Nov. 1831, siger Herren: „Og atter: saafremt som Forældre i Zion eller i nogen af dens organiserede Staver have Børn, og ikke undervise dem i Lærdommen om Omvendelse, Tro paa Kristus, den levende Guds Søn, paa Daab og paa den Helligaand ved Haandspaalæggelse, til de ere otte Aar gamle, skal Synden være paa Forældrenes Hoveder; thi dette skal være en Lov for Zions Indvaanere og i alle dens Staver, der blive organiserede. Og deres Børn skulle døbes til Forladelse for deres Synder, naar de ere otte Aar gamle, og annamme Haandspaalæggelse, og de skulle ogsaa lære deres Børn at bede og at vandre retskaffent for Herren". Det er vor Mening, at disse Herrens Ord ere bindende for hans Folk i den ganske Verden, hvorsomhelst hans Kirke er organiseret, og vi haabe, at ingen Fader eller Moder, hvis Hjerte er bleven oplyst af Sandhedens Aand, og som har annammet Jesu Kristi Evangelium, og til hvem Herren har skjænket Sønner og Døtre, vil forsømme denne store Pligt imod dem, som Herren hentyder til i den nævnte Aabenbaring. Det er sandt, at vore Børn i deres tidlige Barndom maaske ikke ere i Stand til at fatte Evangeliet i dets Helhed eller forstaa dets højere Love og Or-

dinanser, og dette kan vel i Grunden siges med Hensyn til os Alle, Unge og Gamle, at vi ikke endnu have forstaaet Alt, hvad der tilhører den store og ophøjede Plan, som Gud, vor Fader, har lagt til sine Børns Frelse; men desuagtet er det vor Pligt som Forældre at gjøre Alt, hvad der staar i vor Magt, for at lede vore Børns Fodtrin ind paa den Vej, der vil føre dem til Frelse og Ophøjelse i Guds Rige, og at indprente i deres Barndomssind, medens det endnu er rent og fordomsfrit og mest modtageligt for hellige og himmelske Indskydelser, de Sandheder, som for os ere saa dyrebare, og ikke lade den Tanke finde Plads i vore Hjerter, at det er tidsnok, naar de naa til Modenhedens Alder; thi sove vi, vil Fjenden vaage, og hvis vi forsømme at saa den gode Sæd, da er der stor Fare for, at Vantroens og Tvivlens Spire vil blive lagt i deres Hjerter. Vismanden har sagt: „Oplær den Unge efter hans (Guds) Vejs Beskaffenhed, og naar han bliver gammel, skal han ikke vige derfra". Vi ønske, at de Hellige ville lægge sig disse Ting paa Hjerte og søge paa bedste Maade at undervise deres Børn om Evangeliets første Grundsætninger, saa at de tidligt maa blive beredte til at slutte Pagt med Herren.

Afløsning.

Følgende Brødre løses med Tilladelse til at rejse hjem den 27. Maj:

Ældsterne Nels C. Christiansen og Ole Anderson fra at arbejde i Aarhus Konference;

Ældste Jens Beck fra at arbejde i Aalborgs Konference;

Ældsterne Mathias Knudsen og Eskel Eskelson fra at arbejde i Kristiania Konference;

Ældste Peter Ernstrom fra at arbejde i Stockholms Konference; de to sidstnævnte Ældster paa Grund af Sygdom.

Vi ønske disse Brødre en lykkelig Hjemrejse og Herrens Velsignelse for deres trofaste Arbejde i Missionen.

Det næste Selskab af dette Aars Emigranter vil afrejse fra Kjøbenhavn den 27. Maj.

C. N. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.

En haard Sørejse.

Ombord paa »Circassia«, den 23. April 1897.

Præsident C. N. Lund.

Kjære Broder!

Da jeg tænker, at en lille Beretning om vor Rejse vil være interessant for Dem og de Hellige i deres Nærhed, vil jeg i Korthed forsøge en lille Skildring. Vi ere Alle vel ombord; Herren har velsignet og bevaret os under vore haarde Prøver. Vi have haft høj Søgang den meste Tid og mødt mange Vanskeligheder. Natten mellem den 9. og 10. ds. var der Ildløs i vort Skib, og vi

vare tilsyneladende Partier mellem de haarde Elementer. Hvilken Sorg og Jammer! Med stor Anstrængelse fik Mandskabet omsider Ilden slukket. Vi havde ualmindelig høj Søgang indtil den 16. Kl. 8 Aften, da Skrueakselen brækkede; det gav et forfærdeligt Brag; jeg kan ikke beskrive det og har ikke Ord til at udtale det. Her er 8 hjemvendende Missionærer i første Kahyt og 8 i anden Kahyt, blandt hvilke jeg befinder mig, og vi besluttede at bruge det Vaaben, som aldrig slaar fejl. Vi 8 forenede os i ydmyg Bøn til Herren og bad Alle, den Ene efter den Anden, den samme Bøn. Da vor Bøn var tilende, havde den stærke Storm lagt sig, og Havet blev blikstille. Dette var et stort Bevis paa Guds Kraft, et Mirakel og et Vidnesbyrd for Alle ombord; vi tilskrive Herren Æren derfor.

Akselen, som vi brækkede, er 14 Tom. i Gjennemsnit og vejer 40 Tons; den brækkede saa let som et Kosteskaft. I de 8 Dage, Stormen rasede, var Skibet mere under end over Vandet. Mandskabet sagde, at det var den haardeste Rejse, de havde haft. Maskinmesteren og Besætningen arbejdede troligt Nat og Dag paa at udbedre Skaden fra den 16. til den 19., da vi igjen begyndte at sejle, dog kun med halv Kraft, fordi Maskineriet var bundet sammen med Kjæder. I den Tid, der arbejdedes paa at udbedre Skaden, drev vi for Vind og Vove paa det store Dyb. Vi kunde ikke ankre; thi vi befandt os paa ca. 400 Meters Dybde, og i 4 Dage vajede vort Nødflag, men Ingen kom os til Hjælp. I Dag er Søen rolig, og Alle ere muntre og glade. Det vil endnu medtage 4—5 Dage, før vi naa Land, og det vil blive en lang Sørejse; men Herren er med os. Alle Passagererne have vistnok været søsyge. En Nat i den stærke Storm slingrede Skibet saa meget, at jeg blev kastet ud af min Køje og ned paa Gulvet. Jeg blev slemt forslaaet og var som Følge deraf syg i et Par Dage; men nu er jeg rask igjen. Jeg har ikke været søsyg, men i Stand til at besøge de Hellige hver Dag. Præsident Anderson er i første Kahyt; han har været meget syg, og i Dag har han for første Gang været i vor Kahyt. Det maa være haardt for dem, der lide af Søsyge; men i Dag ere Brødrene og alle de Hellige raske. I Aftes havde vi en underholdende Koncert. Vi havde gode Sangere, og jeg føler mig beæret ved at sige, at Ingeborg Petersen fra Kjøbenhavn tog Ledelsen. Mandskabet har været meget imødekommende og fortjener at omtales med Ros. Jeg vil nu slutte for denne Gang og maaske senere tilføje lidt mere.

Den 26. April.

Vi vente straks at se New-York. Kaptajnen siger, at vi ville naa Land i Morgen Kl. 9, og Alle juble af Glæde derover. Jeg har ikke været rask i det sidste Par Dage, men i Dag er jeg frisk igjen. Det er ikke Søsyge, jeg har lidt af, men mit Bryst er daarligt. De Hellige ere Alle raske og glade. Det har været en lang Sørejse; men takket være Herren, fordi han har været med os gjennem de mange Farer og Vanskeligheder, der har mødt os. Dersom De antager, at mit Brev vil være af Interesse for „Stjernens" Læsere, er det Dem tilladt at indrykke det, og dersom De finder, at det ikke er værd at offenliggjøre, saa kast det i Papirkurven. Vær saa god at hilse de Hellige og mine Venner i Kjøbenhavn; meddel dem, at jeg er rask og er dem meget taknemmelig saavel for al mod mig bevist Godhed og for den Lejlighed, jeg havde til at arbejde iblandt dem, som for deres Forekommenhed mod mig ved min Afrejse; disse Ting glem-

mer jeg aldrig. Med venlig Hilsen til Dem, Brødrene og Søster Petersen paa Kontoret, Missionærerne og de Hellige forbliver jeg

Deres ydmyge Broder og Medarbejder
P. C. Christensen.

P. S. Den 27. Vi gaa nu i Land.

Konferencemøde i Stockholm.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: C. N. Lund, Præsident over den skandinaviske Mission, C. A. Ahlquist, Præsident over Stockholms Konference, C. J. Fagergren, G. A. Brandt, J. F. Appelquist, E. Bjørklund, G. A. Sanders, W. O. Hanson, C. W. Erickson, A. F. Young, O. E. Olson, J. L. Cherling, N. F. Ahlberg, J. A. Anderson, E. F. Lennberg, J. E. Halverson, George Millerberg, L. G. Larson, samt George Christensen fra Kjøbenhavn.

Lørdagen den 17. April Kl. 8 Eftermiddag.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 125: »Vi hålla konferens«, Bøn af Præsident Ahlquist og Salmen Nr. 109: »Gud, som bor i himlen hårlig«.

Ældste L. G. Larson blev foreslaaet og antaget som Konferencens Skriver.

Ældsterne C. W. Erickson, J. F. Appelquist, O. E. Olson, J. A. Anderson, E. Lennberg, L. G. Larson og C. A. Ahlquist afgave Rapporter over deres respektive Arbejdsmarker, hvoraf det fremgik, at Udsigterne for Værkets Fremgang vare gode, og at mange oprigtige Mennesker undersøge Sandheden.

Salmen Nr. 7: »Låt Zion i sin prakt stå fram« blev dernæst afsungen.

Ældsterne N. F. Ahlberg, E. Bjørklund, J. L. Cherling, A. F. Young, G. A. Sanders og W. O. Hanson afgave ligeledes Rapporter over deres Arbejdsmarker, hvorefter Præsident Lund udtalte sin Glæde over de afgivne Rapporter og over den gode Tilstand, hvori Konferencen befandt sig; han opmuntrede Missionærerne til at fortsætte deres Virksomhed for at udsprede Evangeliet.

Salmen Nr. 60: »Zions kämper! rusten eder« blev dernæst afsungen.

Taksigelse af Ældste C. J. Fagergren.

Søndagen den 18. April Kl. 10 Formiddag.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 199: »Morgon mellan fjällen«, Bøn af Ældste C. W. Erickson, hvorefter Koret sang en Velkomstsang.

Følgende Missionærer afgave kortfattede Beretninger over deres Arbejde: G. Millerberg, J. E. Halverson, G. A. Brandt og C. E. Johanson.

Præsident Ahlquist oplæste dernæst følgende Rapport:

Stockholms Konference har 19 Missionærer fra Zion og en Missionær af Landets Sønner, 10 Grene, 89 Ældster, 59 Præster, 44 Lærere, 19 Diakoner og 1,090 Medlemmer, tilsammen 1,301; desuden findes der i Konferencen 275 Børn, Totalsum 1,576. Siden forrige Konferencemøde ere 43 Børn velsignede, 37 Personer døbte, 8 udelukkede, 3 emigrerede og 12 døde. Missionærerne have besøgt 10,435 Familier, afholdt 3,838 evangeliske Samtaler og 821 Møder, solgt 5,534 Skrifter og 533 Bøger. 470 abonnere paa »Nordstjärnan«. Konferencen har 6 Søn-

dagsskoler, 6 kvindelige Foreninger og 3 unge Mænds Foreninger. 7 Lokaler lejes, hvori regelmæssige Møder afholdes. Han bemærkede, at Udsigterne for Værkets Fremgang vare gode, bar Vidnesbyrd om Evangeliet og sammenlignede det med Kirken i forrige Dage; han opmuntrede de Fremmede til at undersøge Sandheden og annamme den; de vilde derved erholde et Vidnesbyrd for dem selv, om den var af Gud eller af Mennesker.

Sangkoret afsang Davids 110. Salme.

Ældste George Christensen udtalte sin Glæde over at samles med de Hellige i Stockholm; han omtalte Forskjellen paa de Fristelser, som Modstanderen brugte i vore Dage, og dem, han anvendte i Kirkens tidligere Dage for at forvilde og forblinde Menneskenes Børn og holde dem i Vildfarelse; men trods dette vilde Kristi Evangelium gjøre Fremgang.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 62: »Förlösas skal jorden, den vida« og Taksigelse af Ældste N. F. Ahlberg.

Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 13: »Herrens folk sig skall förena« og Bøn af Ældste J. L. Cherling, hvorefter Sangkoret afsang Davids 1. Salme.

Den hellige Nadvere blev dernæst administreret.

Ældste George Christensen foreslog først Kirkens almindelige og dernæst følgende Autoriteter:

Rulon S. Wells som Præsident for den europæiske Mission med Jos. W. Mc Murrin som første og E. F. Parry som anden Raadgiver.

C. N. Lund som Præsident for den skandinaviske Mission.

N. P. Anderson som Skriver for „Skandinaviens Stjerne".

Anton P. Peterson som Skriver for »Nordstjärnan«.

C. A. Ahlquist som Præsident for Stockholms Konference.

Præsident Ahlquist foreslog dernæst følgende Missionærer i Konferencen:

C. J. Fagergren som Forstander for Stockholms Gren. J. F. Appelquist som Forstander for Upsala Gren med L. G. Larson og G. A. Sanders som Medhjælpere.

C. W. Erickson som Forstander for Eskilstuna Gren med E. Bjørklund og A. F. Young som Medhjælpere.

O. E. Olson som Forstander for Ørebro Gren med J. P. Anderson og C. R. Karlstrøm som Medhjælpere.

E. Lennberg som Forstander for Solfvarbo Gren med J. E. Halverson og G. Millerberg som Medhjælpere.

J. L. Cherling som Forstander for Sundsvall Gren med W. O. Hanson som Medhjælper.

N. F. Ahlberg som Forstander for Gotlands Gren.

Alle Forslagene bleve enstemmigt vedtagne.

Salmen Nr. 118: »O min Fader, du som tronar« blev dernæst afsungen.

Præsident Lund formanede de Tilstedeværende til at søge efter Guds Aand og talte om det store Frafald, der har fundet Sted, samt om Evangeliets Gjengivelse i de sidste Dage.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 103: »Närmare, Gud, till dig« og Taksigelse af Præsident Ahlquist.

Eftermiddag Kl. 6.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 148: »O Gud, som ofvan bor«, Bøn af Ældste L. G. Larson. Koret sang derefter Davids 39. Salme.

Ældste C. W. Erickson tog som Tekst Joh. 15. Kap. og fremhævede

Nødvendigheden af at efterkomme Evangeliets Fordringer nu lige som i forrige Dage.

Ældste George Christensen talte om Nødvendigheden af at have sand Kundskab om Gud; han sagde, at Herren vilde høre og besvare de Oprigtiges Bønner.

Sangkoret afsang dernæst Salmen Nr. 48: »Til polens kalla gränser«.

Præsident Lund talte om Evangeliets første Principer og sagde, at baade Tro og Gjerninger vare nødvendige til Salighed. Han omtalte Jesu Mission til Aandernes Verden, som omtales i 1. Pet. 3. Kap., og udtalte sin Glæde over den Aand, som var tilstede i Forsamlingen, samt opmuntrede de Hellige til at forblive trofaste.

Til Slutning blev Salmen Nr. 121: »O Herre! låt mig kamma fram« afsungen.

Taksigelse af Præsident Ahlquist.

Mandagen den 19. blev der afholdt to Møder til Opmuntring og Undervisning for Missionærerne.

L. G. Larson,
Skriver.

Konferencemøde i Gøteborg.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: C. N. Lund, Præsident over den skandinaviske Mission, H. M. Pearson, Præsident over Gøteborgs Konference, L. W. Hendrickson, August E. Rose, J. D. Amundson, A. R. Lundin, W. Anderson, J. F. Jonason, Aaron Lundberg, Nephi Anderson, Jos. H. Jenson, Chas. M. Olsen, Frederick Peterson, Erick P. Erickson, samt George Christensen fra Kjøbenhavn og to lokale Missionærer: Alfred Svenson og Albert Larson.

Lørdagen den 24. April Kl. 8 Eftermiddag.

Mødet aabnedes i den festligt smykkede Sal med Afsyngelse af Salmen Nr. 98: »Velsigna, Gud, ditt folk«, Bøn af Ældste L. W. Hendrickson og Salmen Nr. 125: »Vi hålla konferens«.

Præsident Pearson bød Forsamlingen velkommen og udtalte sit Ønske om, at Guds Aand maatte være rigelig tilstede ved de forestaaende Møder. Tiden blev dernæst overladt til Forstanderne og deres Medhjælpere for at afgive Rapporter over deres forskjellige Arbejdsmarker. Af Rapporterne fremgik det, at Evangeliet havde gjort god Fremgang, og at Missionærerne vare glade og tilfredse ved at være Sandhedens Budbærere.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 12: »Baneret synes svinga« afsungen.

Præsident Lund udtalte sin Glæde over de afgivne Rapporter og den Fremgang, Evangeliet havde gjort i disse nordlige Lande; han opmuntrede Missionærerne og de Hellige til at virke med Nidkjærhed for Guds Værk.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 20: »När skall vort öga skåda« og Taksigelse af Ældste Alfred Svenson.

Søndagen den 25. April Kl. 10 Formiddag.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 1: Morgonrodnans strålar träda«, Bøn af Ældste E. P. Erickson og Salmen Nr. 75: »Herrens verk vi uträtta«.

Den hellige Nadvere blev dernæst administreret og uddelt af Ældsterne

Lorents Anderson og Natanael Johanson.

Præsident Pearson oplæste dernæst følgende Rapport:

Gøteborgs Konference har 8 Grene med 13 Missionærer fra Zion og 2 Missionærer af de lokale Ældster, 43 Ældster, 24 Præster, 21 Lærere, 30 Diakoner og 386 Medlemmer, Totalsum 504. Siden forrige Konferencemøde vare 4 Børn velsignede, 7 Personer døbte, 8 emigrerede og 5 døde. Konferencen har 184 Abonnenter paa »Nordstjärnan« og 176 Tiendeydere, 4 Søndagsskoler, 7 kvindelige Foreninger, 1 unge Mænds og 1 unge Kvinders Forening; 7 Lokaler lejes. Missionærerne havde besøgt 4,839 Familier, haft 848 evangeliske Samtaler, afholdt 292 Møder og udspredt 176 Bøger og 5,272 Skrifter.

Præsident Lund foreslog først Kirkens almindelige og dernæst følgende Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner:

Rulon S. Wells som Præsident for den europæiske Mission med Jos. W. Mc Murrin som første og E. F. Parry som anden Raadgiver.

C. N. Lund som Præsident for den skandinaviske Mission.

N. P. Anderson som Skriver for „Skandinaviens Stjerne".

Anton P. Peterson som Skriver for »Nordstjärnan«.

H. M. Pearson som Præsident for Gøteborgs Konference og Forstander for Gøteborgs Gren med Alfred Svenson som Medhjælper i Grenen.

Præsident Pearson foreslog dernæst følgende:

L. M. Hendrickson som Forstander for Vingåkers Gren med Albert Larson som Medhjælper.

August E. Rose som Forstander for Norrkøpings Gren med D. Amundson som Medhjælper.

A. R. Lundin som Forstander for Vesterviks Gren.

W. Anderson som Forstander for Skøfde Gren.

J. F. Jonason som Forstander for Jønkøpings Gren med Aaron Lundberg som Medhjælper.

Nephi Anderson som Forstander for Halmstads Gren med Jos. H. Jenson som Medhjælper.

Chas. M. Olsen som Forstander for Trollhättans Gren med Frederick Peterson som Medhjælper.

Alle Forslagene bleve enstemmigt vedtagne.

Ældste George Christensen talte om Troens Kraft og Virkninger; han sagde, at en sand Tro maatte vise sig i Gjerninger, og at de, som ikke adlyde Guds Befalinger, elske ikke Gud; thi det er Kjærlighed til Gud, at vi holde hans Befalinger.

Præsident Lund bar Vidnesbyrd om, at Gud og hans Søn Jesus havde i vor Tid aabenbaret sig for Menneskene og paabegyndt Tidernes Fyldes store Husholdning, som vil indbefatte alle Husholdninger fra Verdens Skabelse. Alle Gaver og Velsignelser, som nogensinde bleve meddelte i Evangeliets Uddelinger, ere meddelte i denne Uddeling, og Frelsens Plan fuldbyrdes ved Præstedømmets Gjengivelse med dets Gaver og Velsignelser og ved dets Virksomhed blandt Menneskenes Børn.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 77: »Lofsjungen vår frälsar« og Taksigelse af Ældste A. R. Lundin.

Eftermiddag Kl. 4.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 83: »Nu vi oss församla här«, Bøn af Ældste W. Anderson og

Salmen Nr. 76: »En grundvald är lagd innan jorden blef till«.

Præsident Pearson talte om Emnet: Den eneste Vej til Salighed og forklarede, at den bestod i at adlyde Guds Bud og efterleve Evangeliets Principer, nedskrevne i den hellige Skrift; han sagde, at dette var absolut nødvendigt for at opnaa Frelse.

Præsident Lund bevidnede, at de Sidste-Dages Helliges Lærdomme ere de samme, som Jesus og hans Disciple forkyndte; Gud havde i vore Dage sendt Engle til Jorden for at kundgjøre sin Vilje for Menneskenes Børn, hvis Pligt det var at undersøge disse Paastande og erkyndige sig, om de vare sande, og, naar de modtoge et Vidnesbyrd derom, da at adlyde dem. Han nedbad Guds Velsignelse over de Sandhedssøgende.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 198: »Hvad har Gud Fader gjort för oss?« og Taksigelse af Ældste Chas. M. Olsen.

Eftermiddag Kl. 8.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 225: »Uti kalla, mörka vinternatt«, Bøn af Ældste Nephi Anderson og Salmen Nr. 133: »Vi sjunga Zions sånger«.

Ældste George Christensen talte om Storheden af Guds Værk og om den Herlighed, der i Opstandelsen vil blive dem tildelt, som trofast have efterkommet Guds Befalinger i dette Liv.

Til Afvexling blev Salmen Nr. 84: »Du upplyftande minne!« afsungen.

Ældsterne Frederick Peterson, E. P. Erickson og A. E. Rose talte om Evangeliets Velsignelser og bevidnede, at Joseph Smith var en Guds Profet.

Præsident Lund talte om de store Ting, der blive udførte i Zions Templer, og om det store Arbejde, der bliver udført i de forskjellige Missioner; ikke mindre end 1,300 Ældster vare paa Guds Befaling udsendte blandt Nationerne for at forkynde Frelsens Plan. Han opmuntrede ligeledes de Hellige til at forblive trofaste og gav dem mange gode Raad og Formaninger.

Præsident Pearson gjorde nogle Bemærkninger, hvorefter Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 196: »Hur ljuf, o Gud, hur säll den lott« og Taksigelse af Præsident Pearson.

Mandagen den 26. April blev der afholdt et Præstedømsmøde, hvor Missionærerne havde Lejlighed til at udtale sig angaaende deres Erfaring og til at modtage Raad og Undervisning.

Axel L. Mortenson,
Skriver.

Blandinger.

En skrækkelig Ulykke fandt Sted i Paris den 4. Maj, Aabningsdagen for en Basar med 22 Butikker i velgjørende Øjemed, og foregik i en 100 Meter lang og 60 Meter bred Træbygning.

Den pavelige Prælat indviede Basaren og lyste sin Velsignelse over den. Hertuginder, Grevinder og andre Damer af Aristokratiet toge Del i Basarens Ledelse, og en stor Menneskemasse havde samlet sig. Kl. 4 om Eftermiddagen, medens Huset var fuldt af Mennesker (henimod 1800), hørtes Raabet „Brand", og efter 10 Minuters Forløb var den lette Træbygning et Flammehav. Ved Brandens Udbrud opstod der Panik; Folk trængte voldsomt frem for at slippe

ud; mange faldt og trampedes ihjel; men mange flere bleve et Bytte for Luerne og det faldende Tømmer. Paa Brandstedet fandtes 124 Lig, af hvilke 119 bleve identificerede, og 180 Personer bleve mere eller mindre saarede. Næsten alle de fundne Uhre ere gaaede istaa mellem Kl. 4,15 og 4,30, hvilket viser, at Dødens Engel udførte sit Arbejde i den korte Tid af 15 Minuter. Man formoder, at Ilden er opkommet fra en Lampe, og at en Eksplosion har spredt den.

Poesi.

Lyd ikke, naar Synden
Vil trænge sig ind,
Hver Sejer, Du vinder,
Vil styrke Dit Sind.
Kæmp mandig for Kronen,
Ved Aanden gaa frem,
Se altid til Herren,
Han vil føre Dig hjem.

Sky Synderes Selskab,
Forfængelig Snak,
Guds Navn hold i Ære,
Frembær ham Din Tak.
Vær venlig, alvorlig,
Oprigtigt gaa frem,
Stol altid paa Herren,
Han vil lede Dig hjem.

Den Tjener, som vinder,
Bli'er kronet af Gud,
Den Salighed finder,
Som holder hans Bud.
Din Jesus, Forløser,
Vil lede Dig frem,
Stol altid paa Herren,
Han vil bringe Dig hjem.

A. C. Petersen.

Dødsfald.

Fredagen den 30. April stededes Søster Elise Marie Petersen, født Jonasen, til Hvile i Kristiania. Den Afdøde blev født i Vårmland, Sverig, den 15. Januar 1867 og annammede Evangeliet et Par Maaneder før sin Død. Hun efterlader sig en kjærlig Ægtefælle og et lille Barn. Begravelsen foregik fra Menighedens Lokale i Østerhausgade Nr. 27, hvor mange Hellige og flere Fremmede havde samlet sig for at vise deres Agtelse for den Afdøde og Medfølelse for de sørgende Slægtninge. Nogle Salmer bleve afsungne og trøstende og opmuntrende Taler holdte af Præsident Brown og Ældsterne N. C. Nielsen og P. A. Pedersen.

Indhold:

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. N. Lund,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1897.